

Karácsonyi Zsolt

A KISKONDÁS TÖRTÉNETE

Egyszer volt, hol nem volt, még az Üveghegyen is túl – élt egyszer: a Kiskondás. Egy napon hírért vette, hogy az Öreg Király leányát elrabolta, az Égig Érő Fa legtetejéig vitte Rettenetes Sárkány. Azt gondolta magában: „Egy életem, egy halálom, bárhogy is lesz, megpróbálom, megmentem a Királylányt.”

Fogta magát, elindult.

Ment, ment, mendegélt, hegyen át, völgyön át, tűzön-vízen keresztül, ott járt, hol madár se volt, sebesebben, mint a Hold. Addig ment, mendegélt, amíg az Öreg Király udvarába nem ért.

Könyökét a tornác korlátjára támasztva ott zokogott az Öreg Király.

A Kiskondás így szólt hozzá: „Felséges királyom, életem-halálom kezedbe ajánlom, megmentem a lányodat!”

Hirtelen elapadtak a királyi könnyek, görbén felfele nézve így szólt az Öreg Király: „Hallod-e, te Kiskondás! Sok bátor vitéz, nálad erősebbek, derekabbak, hercegek és királyfiak próbálkoztak már, de egyik se jutott el az Égig Érő Fa törzsének a közepéig sem. Próbálkozhatsz te is, de ha nem sikerül, miszlikbe aprítalak!”

Válaszolt erre a Kiskondás: „Egyet se féljen, Király Uram, csak adjon hét pár köpenyt, hét pár fejszét, hét pár bocskort, visszahozom a Királylányt!”

Megkapta, amit kért, indult is az Égig Érő Fához. Belevágta az egyik fejszét, ráállt, feljebb kapaszkodott, a másodikat, feljebb kapaszkodott. Amikor az utolsó fejsze éle is elvászott, épp akkor ért fel az Égig Érő Fa első ágáig. Mászott tovább, egyre feljebb. Mire az utolsó bocskor is elkopott, mire az utolsó köpeny is ronggyá vált, felért az Égig Érő Fa legtetejére.

Nem találta se a Sárkányt, se a Királylányt. Gondolkodott, mi tévő legyen, mihez fogjon, amikor észrevette, hogy a legutolsó ág legutolsó levelének pereméről vékony füstcsík emelkedik a magasba. Rögtön tudta: az a levél elvarázsolt falevél lesz. Gondolt egy merészet, és a falevéltre vetette magát. Hát uram, láss csodát, a Kiskondás egy harmatos tisztás kellős közepén találta magát. A tisztásról ösvény

vezetett az erdő mélyébe. Elindult rajta. A harmadik nap reggelén megérkezett Tündér Szerda anyó házához. A kéményből füst emelkedett az égnek. Kopogtatott illedelmesen.

Az ajtón belülről így szólt Tündér Szerda anyó: „Hallod-e, te Kiskondás, tudtam, hogy ma megérkezel. Gyere beljebb, étel-ital vár rád!”

Belépett, köszönt, leült és evett, mert már szédelt az éhségtől. Amikor a Kiskondás jóllakottan törölgette a szája szélét, ismét megszólalt Tündér Szerda anyó: „Hallod-e, te Kiskondás, nem ülhetsz itt sokáig. Félelmetes oroszlánok, iszonytató sasdadarak várnak rád a Sárkányvárig. Ha nem sikerül átjutni az egyik akadályon, csak fújj a sípba, rögtön érkezik segítség.” Azzal egy arany sípot nyomott a Kiskondás markába.

Így felelt a Kiskondás: „Köszönöm az ételt, italt, Tündér Szerda anyó! De az ajándékot nem fogadhatom el. Amikor a kondámat terelgetem, jól jön a baráti segítség, de ezt az utat csak egyedül járhatom.”

Tündér Szerda anyó, mit tehetett volna, visszavette a sípot, és a Kiskondást útjára engedte.

Sűrű erdőközön, meredek sziklákon jutott túl a Kiskondás, amíg egy hatalmas folyó fölött ívelő hídhoz nem ért. Három hatalmas oroszlán őrizte a hidat, vad ordítással köszöntötték a Kiskondást, rohantak feléje, csak a harmadik mozdult nehezebben.

Így szólt akkor a Kiskondás: „Miért álltál fel nehezebben, hátrébb maradó oroszlán? Tüske ment a talpadba tán?”

Meglepődve nézett össze a három hatalmas oroszlán, a hátrébb maradó megszólalt, emberi szóval: „Hallod-e, te Kiskondás! Régóta tudjuk, ideérsz egy napon... Szépen szóltál, bátran szóltál. Ezt a hatalmas tüskét, talpamból, ha kihúzod, engedünk is utadra. Eddig senkinek sem sikerült!”

Fogta magát a Kiskondás, csizmaszárból a kést előrántotta, a hatalmas tüskének feszítette, kiugrott a tüske a sebből azonnal.

Indult volna tovább, de visszatartotta a lassú oroszlán: „Mert segítettél, segíték neked én is. A rengeteg erdőn semmit meg nem ölhetsz, vizet se ihatsz, mert kővé lesz a menten. Az erdő után már nyugodtan vadászhatsz.”

Köszönte a Kiskondás a szíves tanácsot, folytatta az útját.

Medve ugrott elé, ment tovább, nem rettent, szarvast pillantott meg, mégsem nyilazott rá.

Addig ment, addig járt tündérvöld ösvényen, amíg szédelegve kiért az erdőből. Ott már vadászhatott, tüzet is rakhatott, fénylő csillagokkal betakarózhatott.

Másnap továbbindult. Addig ment, mendegélt, amíg egy fenyegetőn sötét sziklászakadékhoz nem ért. A szakadék fölött két hatalmas sasmadár viaskodott. Nézte a harcot a Kiskondás, aztán az égen viaskodókhoz kiáltott: „Ti, hatalmas sasmadarak! Az se szép, ha két szomszéd viaskodik egymással, nagy bűn, ha két testvér ugyanezt cselekszi!”

Így válaszolt az egyik sasmadár: „Bátran és jól szóltál, Kiskondás! Ezért átviszlek a sziklászakadékon!”

A Kiskondás felkapaszkodott rá, a sasmadár felemelkedett. Gyorsan repült, mégis csak napnyugtakor érték el a sziklászakadék másik oldalát. Annak peremére a sasmadár leszállt. Egyetlen szót sem szólt, nézett maga elé. Leugrott Kiskondás a nagy sasmadárról, megköszönte, hogy az ide átalhozta. De a madár nem szólt, a Kiskondás pedig indult is sietve.

Ha fűszálra lépett, alig hajlott az meg. Ha faágra lépett: nem reccsent alatta. Mire kettőt gondolt, tenger sötét habja s egy hatalmas várfal zárta el az útját. A várfal mögött egy karcsú magas torony feszült az égboltnak. Felső ablakában ott ült a Királylány.

Oda is kiáltott rögtön a Kiskondás: „Gyere le, Királylány, eleget vártál már, leviszlek a Földre!”

Felelt a Királylány: „Ha mozdulok innen, megérzi a Sárkány, iderepül menten, és miszlikbe aprít!”

A Kiskondás gyorsan megoldást lelt erre: „Ha te nem jöhetsz ki, bemászok én hozzád!”

De még csak bemászni se kellett. Mert hisz a Kiskondás meglepetve látta: nagy magabiztosan tárva-nyitva hagyta várának kapuját Rettentes Sárkány.

Mert útjába senki nem állt, felszaladt hát a magas, karcsú torony felső kamrájához, kitérta gyorsan az ajtót. Bent pedig: ült a Királylány.

Meglepetten szólt is rögtön: „Hallod, Kiskondás, most mi lesz? Jön a Sárkány, nagyerejű! Egykettőre összeroppant, engem is miszlikbe aprít!”

Két karját keresztbe fonva, válaszolt a Kiskondás: „Egyet se félj, te Királylány! Csak azt mondd meg, ez a Sárkány hova rejti el erejét, azt megtörni miként lehet?”

Gondolkodott a Királylány, elmondja-e, ne mondja el? Legvégül mégis kimondta: „Torony alján van egy ajtó, ajtó mögött ott a pince, pince mélyén vasalt láda, láda mélyén dobogó szív. Ha tenger mélyére süllyed, erő nélkül összeroskad, gyorsan pusztul el a Sárkány!”

Rohant nyomban a Kiskondás. Pince mélyén, láda mélyén azt a szívet megtalálta. Felemelte és a súlyos, azt a súlyos vasalt szívet, a Sárkánynak erejével: tenger habja közé dobta.

Éppen akkor jön a Sárkány.

Kardcsapását kikerüli legelőször a Kiskondás.

A hatalmas lángoszlop csak pörköli a feje búbját.

De a Sárkány buzogányos, rettenetes nagy ütését nem kerülheté el mégsem.

Ám a végzetes csapás, az megakad a levegőben.

Erejét veszve a Sárkány, tenger mélyén a vasalt szív.

A Kiskondás kardot ragad, levágja a Sárkány szárnyát.

És ott hagyja a hatalmas várnak fényes udvarában.

A Királylányt ölbe kapta, talán meg is csókolgatta. Ujjongott az Öreg Király, amikor meglátta lányát.

A Kiskondás poharazva örvendett a koronának. Talán ma is örül neki. Addig, amíg tenger mélyén meg nem moccan a vasalt szív.